

ученичка. Кажи, кажи нали не съмъ малка вече? Кажи на Митко кой взе вчера хлѣба отъ полицата. Нали азъ?...

Васко я погледна, натъжи му се сърцето, сълзи бликнаха отъ очитѣ му, замисли се и слѣдъ малко я прѣгърна и мило ѣ каза;

— Почакай, Райничке, азъ ще попитамъ учителя и ако те приеме, ще те вода винаги съ мене. Не плачи! Азъ ще те взема при мене да седишъ.

Успокои се Райничка, отри сълзитѣ си и остана да чака Васко да се върне отъ училище.

На заминаване Митко я изгледа и засмѣно ѣ подхвърли:

— Малка си още, Райничке, много си малка! Още колко хлѣбъ ще изядешъ, че тогава ще те приематъ въ училище!..

На Райничка пакъ домъжне, намуси се, позасмърка веднажъ-дважъ и наду гайдата. . . .

М. Д. Н-въ.

Нова свирка.

Купиха ми нова свирка
Денемъ, нощемъ свира съ нея,
А гласътъ ѣ сладкъ-ясенъ
Ту говори, ту се смѣе.

Баба вчера ми се сърди:
Проглушилъ съмъ ѣ ушитѣ,
И^гме чули като свира
На умрѣлитѣ душитѣ.

Нека баба да се сърди...
Свири ми се и ще свира.
Но да не я азъ смущавамъ
Друго мѣсто ще подира.

Ч. Н. Чендовъ.